

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/70/2016
Identifikačné číslo spisu: 5109230088
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Rudolf Čirč
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5109230088.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci žalobkyne SINES, s. r. o., so sídlom v Kremnici, ul. ČSA 241/12, IČO: 31 580 971, zastúpenej JUDr. Martinom Olosom, advokátom so sídlom v Rajeckých Tepliciach, Karola Kašjaka 1, proti žalovanému R. Z., bývajúcemu v V., W., zastúpenému JUDr. Emíliou Muškovou, advokátkou so sídlom v Kysuckom Novom Meste, Námestie slobody 73, za účasti KOOOPERATIVY poisťovne, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, o zaplatenie 28 620,67 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 6C/199/2009, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. októbra 2015 sp. zn. 8Co/11/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobkyne o d m i e t a.

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) zhora označeným rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) z 3. októbra 2014 č. k. 6C/199/2009-492 o zamietnutí žaloby o náhradu škody, ktorá podľa tvrdenia žalobkyne jej mala byť spôsobená žalovaným porušením jeho povinnosti vykonávať funkciu správcu konkurznej podstaty s odbornou starostlivosťou. Potvrdzujúci rozsudok odôvodnil vecnou správnosťou preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie majú predovšetkým za to, že správnym bol záver prvoinštančného súdu o nepreukázaní vzniku škody ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti žalovaného.

2. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala včas dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“). Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Dovolanie odôvodnila odňatím možnosti konať pred súdom a nesprávnym právnym posúdením veci. Za odňatie možnosti konať pred súdom označila nevykonanie ňou navrhnutých dôkazov súdom prvej inštancie, nedostatočné odôvodnenie rozsudkov prvoinštančného i odvolacieho súdu a nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov.

3. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol tento mimoriadny opravný prostriedok ako neprípustný odmietnuť.

4. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej len „C. s. p.“), ktorý v § 470 stanovil, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) však rešpektujúc ústavný princíp právnej istoty a z neho vyplývajúci princíp dôvery v platné právo a princíp legitímneho očakávania, posudzoval splnenie podmienok dovolacieho konania podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“ alebo „O. s. p.“).

5. Najvyšší súd ako súd, ktorého funkčná príslušnosť na prejednanie dovolania a rozhodnutie o ňom ostala zachovaná i po nadobudnutí účinnosti nových kódexov civilného procesného práva (v tejto súv. por. tiež § 10a ods. 1 O. s. p., § 35 C. s. p. i nedostatok osobitnej úpravy v Civilnom mimosporovom poriadku, teda v zákone č. 161/2015 Z. z.), po zistení, že dovolanie bolo podané včas oprávnenou osobou, skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania, či dovolanie je procesne prípustné a dospel k záveru, že ho treba odmietnuť.

6. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

7. V preskúmvanej veci dovolateľka napadla dovoláním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok prvoinštančného súdu. Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu upravovali ustanovenia § 237 a § 238 O. s. p.

8. Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O. s. p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

9. Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 ods. 1 O. s. p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení.

10. Za nedôvodnú považoval námietku žalobkyne o odňatí jej možnosti konať pred súdom tým, že nebol vykonaný ňou navrhnutý dôkaz výsluchom svedka K. V. - vedúceho oddelenia správy daní, a tiež dôkaz vo forme dopytu na Sociálnu poisťovňu na zistenie platiteľa poistného E. S. v rokoch 2000 - 2014. Súd totiž nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O. s. p.) a nie účastníkov konania.

Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (R 37/1993 a R 125/1999). Navyše nevykonanie označených dôkazov v preskúmvanej veci súd prvej inštancie riadne odôvodnil na strane 24 písomného vyhotovenia rozsudku.

11. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania bola aj dovolacia námietka o nesprávnom hodnotení vykonaných dôkazov. Hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, no táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. nezakladá (tu por. napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011). Ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak aj k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní dôjde, táto nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p., ale má nanajvýš „len“ charakter tzv. inej vady konania s možným následkom v podobe nesprávneho rozhodnutia vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.).

12. Napokon nedôvodnou bola aj námietka dovolateľky o odňatí jej možnosti konať pred súdom nedostatočným odôvodnením rozsudkov prvoinštančného i odvolacieho súdu (ich nepreskúmateľnosťou). Na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Pri vyjdení z tohto stanoviska má dovolací súd za to, že obsah spisu v prejednávanej veci nedáva žiaden podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť vyššie citovanej právnej vety. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, posudzujúc ho v kontexte s rozsudkom súdu prvej inštancie, bolo zrejmé, čoho sa žalobkyňa domáhala a z akých dôvodov, aké bolo stanovisko žalovaného k uplatnenému nároku, ktoré skutočnosti mal súd za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Odvolací súd sa v odôvodnení rozsudku osobitne vysporiadal aj s námietkami uplatnenými v odvolaní. Dovolateľka preto nedôvodne argumentovala, že rozsudky súdov v základnom konaní sú nepreskúmateľné. Pritom za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa jej predstáv, ale len to, že ich neodôvodnili objektívne uspokojivým spôsobom (o taký prípad tu ale nešlo). Dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní riadneho odôvodnenia rozhodnutí súdov v základnom konaní sa nezaobera správnosťou skutkových a právnych záverov v nich obsiahnutých, pretože správnosť dovolaním napadnutého rozsudku by mohol skúmať, len ak by dovolanie bolo prípustné.

13. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

14. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 256 ods. 1 C. s. p. (per analogiam), keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zaviniła neprípustným dovolaním žalobkyňa. Dovolací súd preto v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 C. s. p. rozhodol o jej povinnosti zaplatiť žalovanému v celom rozsahu náhradu trov dovolacieho konania s tým,

že o výške tejto náhrady rozhodne podľa § 262 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie samostatným uznesením.

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.